

saság tulajdonában marad, de három évig nem rendelkezhetik vele. Ezek az intézkedések a háborús rekvirálásnak felelnek meg. Már 1934 májusában elrendelték a devizák és külföldi értékpapírok kötelező bejelentését. Aztán következett a kötelező betétekről szóló rendelkezés. Most pedig a közérdekű és nemzetvédelmi rekvirálás. 1935 március 30-i jelentésében a Nemzeti Bank kormányzója kb. 6 milliárd lirára becsüli az olaszok 1928-1934 közötti külföldi értékpapír-vásárlását. Másrésről, a washingtoni olasz követség kereskedelmi tanácsosának számításai szerint az olasz kincstár 140 millió dollár ellenében rendelkezhet az Egyesült Államokban kibocsátott és olaszok birtokában lévő olasz kötvények felett. Ezek a számok arra mutatnak, hogy az olasz kormány jelentős összegek fölött rendelkezik, de számolni kell előre nem látható fordulatokkal.

(Páris)

Márk Viktor

AZ OLASZ KIVÁNDORLÁS. Olaszország külkereskedelmi mérlege rendszeresen deficitese, s köztudomású, hogy a kifizetések költségvetési egyensúlyát az idegenforgalomból származó bevételekre s a kivándorlók pénzküldeményeire alapítja. 1870-től 1875-ig évente 100-150 ezer ember vándorolt ki Olaszországból; egyharmadrészüket Amerikába. Az ipari fejlődéssel párhuzamosan a kivándorlók száma évről-évre növekedett. 1876-ban 109.000, 1887-ben 200.000, 1896-ban 300.000, 1901-ben 534 ezer ember vándorolt ki. Közvetlenül a háború előtt, 1913-ban több, mint 800.000 ember hagyta el az országot. (A háború alatt természetesen nincs kivándorlás. Az emberekre szükség van — a fronton!) A háború után, 1920-tól 1924-ig az emigránsok száma 614.000-ról 364.000-re csökken. Ettől kezdve a határok egyre szigorúbban zárulnak le a bevándorlók előtt s az olasz népesség az országban kb. 400.000 lélekkel szaporodik évente. Ez a szám 1931 áprilisától 1934 decemberéig 41.177.000-ről 42.621.000-re emelkedik. 1926-tól 1934-ig a születések száma évről-évre egy millió körül ingadozik.

A kivándorlás csökkenése mellett azt is megszenvedti Olaszország, hogy a kivándorlók az erős propagandának engedve új hazájukban helyezik el a pénzüket. 1921-től 1924-ig a kivándorlók pénzküldeményei 4.500 millió liráról 2.370 millióra csökkennek. A Népszövetség egyik 1926-os jelentése a következőket jegyzi meg erre vonatkozóan: „E helyzet következményei még nem érezhetők teljes mivoltukban, de valószínű, hogy egyre komolyabbá válnak és ilyenformán Olaszország kifizetési mérlegének egyik legfőbb hitelező tétele jelentősen megcsappan.“ Ha a Népszövetség 1926-ban beismeri ezt, igen különös, hogy nemcsak 1924-ben, amikor az olasz kormány kivándorló-konferenciát hívott össze Rómában, hanem a következő években sem tett semmit a helyzet javítására. Bár hogy is legyen, 1921-től 1924-ig Olaszország a külföldi piacokkal szemben 40 és 50 milliárd közt ingadozó adóssággal szerepel, amiről a Népszövetség említett jelentése a következőket mondja: „Ez a tény elárulja azokat a nehézségeket, amikkel Olaszország nemzetközi kifizetési mérlegének egyensúlyáért küzd és megmutatja, hogy milyen kevés segédforrással rendelkezik.“

(Prága)

Szalay István

„A VILÁG EGY NAPJA“ — VAGY REGÉNY A VILÁGRÓL. Éjfél volt. Az Oliviani fokon, a sarki sivatag kellős közepén, a megfigyelő állomások rádió-tisztje felvette fülhallgatóját s beállította rövidhullámú vevőkészülékét. Frankfurtból hideg hang jelentette, hogy egyik ottani gyógyszerárban hirtelen meghalt egy ismeretlen szőke fiatal nő, fekete szalmakalapot s csikos ruhát viselt. Ugyanazon a napon elhunyt Frankfurtból egy alacsony termetű zenész. Ismertető jelei: kicsiny